

Na výhodu, jak se jí st-l domáhal v řízení správním, neměl st-l vůbec právního nároku, ježto usnesení min. rady z 27. července 1920 neposkytuje ani nároku na určitý platový stupeň (Boh. A 1736/22), ani nelze v tom, že přiznáním slovenské výhody byl časový postup v určité hodnotní třídě vyčerpán, spatřovati nějaké omezení časového postupu (Boh. A 1736/22, 1929/23), ani nelze z přiznání slovenské výhody ve formě požitků určitého vyššího platového stupně beze zvláštního zákonného podkladu s úspěchem reklamovati započtení slovenské výhody do časového postupu v té formě, jak se toho domáhal st-l.

Domáhal-li se tedy st-l podáním ze 14. dubna 1929 úpravy služebních příjmů, na kterou neměl právního nároku, nelze říci, že uplatňoval »nárok«, jaký má na mysli § 151 odst. 6 plat. zákona, a nelze v tom, že mu gen. fin. ředitelství výměrem ze 14. prosince 1931 podle čl. I. § 2 zákona č. 34/1907 ř. z. započítlo služební dobu, ztrávenou v požitcích 5. plat. stupně IX. hodn. třídy, pro postup do 2. plat. stupně VIII. hodn. třídy, a v tom že mu přiznalo od 1. ledna 1924 služební požitky 2. stupně VIII. hodn. třídy, s doplatky jen za dobu od 1. prosince 1928, spatřovati obejití kladného vyřízení st-lovy žádosti, ani nelze žádost tu považovati za uplatnění nároku, o kterém jedná § 151 odst. 6 plat. zákona. Pak ovšem tu není žádné překážky, která by žal. úřadu bránila odepřít st-li podle § 151 odst. 6 plat. zákona nárok na doplatek služebních příjmů, které mu byly přiznány z úřední moci a na zcela jiném právním základě, za dobu delší než 3 let.

Na věci nemůže nic změnit ani okolnost, na kterou poukazuje i st-l, že totiž rozhodnutí min. fin. ze 4. listopadu 1931 pokládalo stížnost, kterou st-l podal do rozhodnutí gen. fin. ředitelství z 16. ledna 1930, za bezpředmětnou, ježto i když se v cit. rozhodnutí min. fin. stížnost st-lova do výměru zem. fin. ředitelství z 16. ledna 1930 prohlašuje za bezpředmětnou proto, že — ač jinou zákonnou cestou, než se st-l domáhal — bylo vyhověno jeho žádosti o započítání udělené slovenské výhody do postupu, t. j. ideální zařazení do VIII. hodn. třídy, 1. stupeň platový s účinností od 1. ledna 1921, není tím ještě řečeno, že žal. úřad uznal tehdejší žádost st-lovu za uplatnění takového nároku, jaký má na mysli § 151 odst. 6 plat. zákona.

Č. 12.979.

Zaměstnanci veřejní: Pensionování podle § 75 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z. nemůže býti provedeno s dřívější platností než ode dne, kdy zaměstnanec byl vyrozuměn o pens. dekretu.

(Nález ze 14. září 1937 č. 14.127/37.)

Věc: Josef Sch. st. v Blíževedlech (adv. Dr. Vojtěch Svoboda z Prahy) proti rozh. min. spravedlnosti v Praze z 29. srpna 1934 (za žal. úřad odborový rada Dr. Alois Buček) o odpočívém pro Josefa Sch. ml.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Výnosem presidia min. spravedlnosti z 3. března 1927 přijato bylo prohlášení účetního asistenta Josefa Sch., že na své místo resignuje a že tím vystupuje ze státní služby, a byly mu jeho služební požitky zastaveny koncem března 1927.

V podání z 27. února 1930 na min. spravedlnosti uváděl st-l Josef Sch. st. jako otcovský opatrovník Josefa Sch. ml., že jeho syn vystoupil ze státních služeb bez jakéhokoli rozumového důvodu a že toto vystoupení bylo důsledkem duševní choroby, pro kterou byl zbaven svéprávnosti a internován v ústavě choromyslných. Proto uplatnil st-l v žádosti jako opatrovník Josefa Sch. ml. právní nárok, aby mu byla přiznána a vyměřena pense a aby na místě neplatné resignace byl dočasně, případně trvale pensionován.

Rozhodnutím z 10. července 1931 zamítlo min. spravedlnosti tuto žádost, avšak toto rozhodnutí bylo ke st-lově stížnosti nálezem nss z 16. ledna 1934 zrušeno pro nezákonnost, a to v podstatě s odůvodněním, že pro otázku, zda Josefu Sch. náležejí odpočivné platy od státu, je rozhodnou okolnost, zda resignace jeho na služební místo byla účinnou, kteroužto otázkou se žal. min. vůbec nezabývalo.

Poté byl rozhodnutím min. spravedlnosti z 29. srpna 1934 odvolán výnos z 3. března 1927, jímž byla přijata resignace Josefa Sch. ml. na jeho služební místo, jmenovaný byl přeložen na dočasný odpočinek dnem 3. března 1927 a současně byly mu s platností od 1. dubna 1927 vyměřeny odpočivné požitky.

Stížnost podaná na toto rozhodnutí opatrovníkem Josefa Sch. ml. nebrojí proti provedenému přeložení na odpočinek vůbec, nýbrž vytýká jen, že nař. rozhodnutí je nezákonné, jestliže překládá jmenovaného na odpočinek s platností *ex tunc* (od 3. března 1927) a vyměřuje mu odpočivné požitky podle pensijní základny stanovené ke dni, k němuž bylo se zpětnou platností pensionování provedeno, uvádějíc při tom, že Josefu Sch. ml. náležejí až do dne vydání nař. rozhodnutí aktivní požitky, a poukazujíc konečně na ustanovení § 62 služ. pragm., podle něhož má býti jmenovanému připočteno 10 let k jeho započitatelné služební době. Mohl tedy nss přezkoumati nař. rozhodnutí jenom ve směrech, ve kterých je stížností napadáno.

Pokud jde o námitku na prvním místě uvedenou, musel soud dáti stížnosti za pravdu. V daném případě byl Josef Sch. ml. přeložen na dočasný odpočinek vzhledem k žádosti, kterou jeho jménem podal jeho opatrovník. Šlo tedy o pensionování podle § 75 služ. pragm. pro státní úředníky (zákon č. 15/1914 ř. z.). Přeložení úředníka na odpočinek ve smyslu oddílu IV. služ. pragm. je změnou ve služebním poměru, která již pojmově může nastati teprve tehdy, jestliže příslušný úřad vydá o tom výrok. Výrok úřadu, jímž se úředník dává do výslužby, má nepochybně povahu aktu konstitutivního, kterým se zakládá ve služebním poměru úředníkově změna. Již z toho plyne, že právní účinky takového aktu mohou nastati vždy jen *ex nunc* a že tedy pensionování se zpětnou platností odporuje zákonu. Že tomu tak je, to potvrzuje i ustanovení § 139, odst. 3 plat. zákona č. 103/1926 Sb. (které nastoupilo podle § 214 plat. zákona na místo § 47 služ. pragm.), podle něhož při přelo-

žení zaměstnance do výslužby se zastaví plat posledním dnem měsíce, v němž zaměstnanec, byv o svém přeložení dekretem zpraven, byl činné služby zproštěn. Předpokládá se tu tedy, že důsledky, jež jsou spojeny po stránce platové s pensionováním zaměstnancovým, nastávají vždy teprve poté, kdy zaměstnanec byl v dekretu, jímž byl přeložen do výslužby, vyrozuměn, z čehož plyne závěr, že pensionování nemůže býti provedeno s platností dřívejší nežli ode dne, kdy zaměstnanec byl vyrozuměn o dekretu pensionovacím. V principu má proto stížnost, pokud namítá, že pensionování provedené se zpětnou platností je nezákonné, pravdu (srov. též Boh. A 4002/24).

Žal. úřad hájí své stanovisko v odvodním spise tím, že ze žádosti opatrovníka Josefa Sch. ml., kterou se opatrovník domáhal jeho pensionování a vyměření pense, mohlo min. spravedlnosti míti zato, že se touto žádostí dodatečně nahrazuje resignační prohlášení Josefa Sch. ml. z 3. března 1927. Zajisté že by bylo nutno souhlasiti s názorem, projeveným takto v odvodním spise, že nemůže nastati porušení subjektivních práv Josefa Sch. tím, že byl pensionován s platností ex tunc, kdyby byl jeho opatrovník žádal o jeho pensionování k určitému dřívejšímu datu. Než soud nemohl shledati, že žádost z 27. února 1930, jež došla nař. rozhodnutím svého vyřízení, obsahovala podobný petit. St-l v ní arci prohlašoval resignační prohlášení svého syna z 3. března 1927 za důsledek jeho duševní choroby, avšak nedal ve svém nároku na pensionování svého syna a vyměření pense pro něho, který v žádosti uplatnil, ani v nejmenším najevo, že se domáhá pensionování k určitému dni před podáním své žádosti. Ale pak mohl žal. úřad podle toho, co bylo výše uvedeno, syna st-lova pensionovati jen ex nunc; provedl-li toto pensionování se zpětnou platností, dopustil se nezákonnosti, pro kterou musilo býti nař. rozhodnutí ve výroku, jímž byl syn st-lův přeložen na dočasný odpočinek od 3. března 1927, zrušeno podle § 7 zákona o nss č. 164/1937 Sb. Tím ovšem ztrácí půdu také výrok o výměře pense st-lova syna, neboť změna data jeho pensionování je zajisté způsobila přivoditi změnu jeho pensijní základny. Musí tedy stížnost i v této své námitce býti uznána důvodnou.

Naproti tomu, pokud st-l dovozuje také nárok svého syna na aktivní požitky od 1. dubna 1927 do doby pensionování a na připočtení 10 let do pense podle § 62 služ. pragm., slušelo dáti za pravdu odvodnímu spisu žal. úřadu, který upozorňuje, že nároky ty st-l ve své žádosti na úřad vznesené neuplatnil. Pak ovšem nemělo vůbec min. spravedlnosti žádný podnět k tomu, aby se těmito návrhy zabývalo, a jsou tedy námitky stížnosti, v řízení správním neuplatněné, vzhledem k § 5 zákona o nss č. 164/1937 Sb. nepřipustné.

Č. 12.980.

Chudinství. — Zdravotnictví: * Ustanovení §§ 28 a 29 domovského zákona č. 105/1863 ř. z. o regresním nároku obce pobytu vůči obci domovské na náhradu nákladu na chudého příslušníka této